

Cabana

Ara el camí s'enfila
vora feixes d'auliveres
orfes en erms desemparats.

Jaient al marge del coster
hi reposa una cabana
a l'ombra d'un vell ametller,
com un embolcall del temps
fet amb pedres d'estima.
Sota la volta resistent
de l'oblidada estança
hi dormen ombres passades,
vencills
i un selló esbrocat.

La porta es va esberlar,
ja no cal pany,
ja no cal clau
sota una pedra amagada,
però acull aquella vida,
el fugaç caliu del foc
i el futur que pervenia.

Una estaca a l'entrada
on el Ton lligava l'ase,
hi ha un pedrís a l'altra banda
per seure i fer una mossada:
truita d'alls tendres,
crostó
i un bocí de cansalada.

Resseguint la roda dels anys
tornen breus records,
instants
de vitalitat austera
amb el ja ens en sortirem,
pregàries invocant pluja
i cants treballant la terra.

L'estiu és un barret de palla
a mig matí
i un feix de llum
que cau envaint la tarda.
O el cant insistent del puput
ara que el Ton tanca,
amb clau,
la porta de la cabana.

*Maria Monells Belmondo
17 setembre 1955
Poesia, adults*